

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ CLAUDE SABATIER

ΠΡΟ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΑΜΟ

(Μονόλογοι δύο αρραβωνιασμένων)

'Εκείνος κι' Εκείνη παντρεύτηκαν, αλλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Επί τέλους, θα παντρευτώ!... Δοξασμένο τ' όνομά σου, Θεέ μου!... Ήταν καλός πατέρας... Άρκετά γλέντησα, άρκετά άγούρνησα, χόρευα, πήγα στα θέατρα, έκανα φλέτζ, έξωφρα του κόσμου τα λεφτά, για διάφορες φίλες μου, έχασα στα χαρτιά... Τώρα παύω — τί εύνοχία! — δάξω ένα σατίκι, μία γυναικά δελικτική, άξιαγάπητη, οίκονομη, ή όποια θα με περιμενεί να γυρίσω τό θράδι στό σπίτι, μ' ένα γλυκό χαμόγελο στό χείλη, θα με περιποιηθεί, θα με χαιδέψει, θα με φροντίσει μέ στοργή, μέ τρυφερότητα, μέ πίστι. Δόξα, δόξα σοι ό Θεός!... Θα γίνει άνδρωπος. Ναι, άνδρωπος, θα ζήσω μιά ήσυχη, τακτική ζωή. Άντιό τρέλλες, Ήξοδα άσουλόγηστα.

σο, πόσο είμαι εύχαριστήμένος! Τώρα τό καταλαβαίνω ότι ήμουν καμωμένος για να γίνω ένας καλός σύζυγος. Ένας λαμπρός οικογενειακός. Θάποτησώ παιδιά... Ω, πολλά παιδιά! Τούλάχιστον, δώδεκα. Γιατί όχι δώδεκα; Τά οικονομικά μου πάνε άρκετά καλά. Και θα έινε τόσο όφραίο, όταν θα καθόμαστε στό τραπέζι, ή γυναίκα μου κι' εγώ, να έχουμε δώδεκα παιδιά γύρω μας!... Και δεκατέσσερα παιδιά άν άποτησώ, πάλι δέν θα μού φαίνονται πολλά. Τί όφραία, Θεέ μου!... Δώδεκα παιδιά... Δώδεκα άγγελούδια... Θα καθόμασθα τό θράδινα κοντά τους και θα τους λέω παραμύθια. Και ή μαμά τους, δ' άκούη κι' ατή και θα χαμογελά μέ χαρά και περηφάνεια, λέγοντας μάλλινα έπαινωφοράκια για τά παιδιά της. Τί όφραία έμπνεύσεις ήταν ατή να παντρευτώ!... Αυτό σημαίνει ότι είμαι μιά ένας άνδρωπος γνωστικός... Είναι επίσης άληθεια, ότι θέλω πρώτα από όλα να ξεκουραστώ. Ναι, λοιπόν τό αποφάσισα. Παντρευόμια!... Δόξα σοι ό Θεός... δόξα σοι ό Θεός!... *

ΕΚΕΙΝΗ.—'Επί τέλους θα παντρευτώ!... Ήταν καλός πατέρας!... Ήθεε και ή δική μου σειρά να ζήσω, να διασκεδάσω, να πλαγιάσω άργά τό θράδινα, να πηγαίνω στό θέατρο, να παίζω ως τό πρσί χαρτιά... Α, ναι, θα δοκιμάσω όλες τις συνηθειές της ρουλιέτας και τού μπαζαριά. Δόξα σοι ό Θεός! Ήταν καλός πατέρας!... Οι γόνιες μου είναι τόσο τού παλιού καρούφ, ώστε δέν μπόρεσα ως τώρα να ζήσω, να γλέντησω... Μέ είχαν διαχωρίς υπό επίτηρηση οι γόνιες μου. Και δέν έβλεπα την ώρα να παντρευτώ για να μπορέσω να χαρώ κι' εγώ τή ζωή. Ό αρραβωνιαστικός μου φαίνεται πολύ καλός. Θα τον κάνω ότι θέλω. Δέν θα μού άφήνεται τίποτα. Θα φορώ διαμάνεις τουαλέτες. Και τά φορέματά μου τού χορού θα είνε πολύ ντεκολτέ. Δέν φόρεσα ως τώρα ούτε ένα φόρεμα πολύ ντεκολτέ. Οι γόνιες μου δέν μού τό έπιτρέπουν... Δέν έχω πάει ως τώρα παρτί δύο γάμους. Έχταν παντρευτεί δύο φίλες μου. Και τό φόρεμά μου ήταν τόσο κλειστό γύρω στό λαιμό μου! Τώρα, αντίφω φορέματα σχολαστικά, αντίφω περιορισμένη ζωή!... Θα φορώ άκόμα και στό σπίτι τά κομμάτια μου μακρά γυβάκια, γιατί θα έχωμει σχεδόν πάντα ξήνους στό σπίτι. Όχι; διους τώρα, που καταντούσε φανόμενο μιά έπισκεψής στό σπίτι μας. Και τό πρσί θα φορώ χαριτωμένα πασομιάκια, μέ χροστό τακούνι, και μέ φτερό δλόγγρα. Ός τώρα ή μαμά δέν μού επέτρεπε να φορώ παρτί άκομμες και στερεές παντοφίλες. Ήθεε ό καρούφ να τις πετάξω... Δόξα σοι ό Θεός!... Δόξα σοι ό Θεός!... Θα είμαι έλευθερη να κάνω ότι θέλω, να πηγαίνω όπου θέλω. Και για να είμαι έτσι έλευθερη, δέν πρέπει να κάνω παιδιά. Γιατί άν έχω παιδιά, θα είμαι πάλι μιά άμυλωτος... Ό Θεός να μέ φυλάξη από τέτοια σκοτούρα. 'Επί τέλους, άφοφ χαρώ καλά τή ζωή μου, τότε, έ, τότε, ίσως ν' αποφασίσω να κάμω κανένα παιδί. Άλλά ένα μόνο... Ένα μόνο... Και αυτό θα τό σκεπτό ως τότε. Άλλοτε δέν θεωρείται παύ καθόλου σίχ να έχη μιά κυρία πολλά παιδιά. *

Τά θράδινα θα τά περνά στό σπίτινα μου, κοντά τήν άγαπημένη μου γυναικούλα. Θα ξεκουράζω τά πόδια μου μέσα σε μιλαιές παντοφίλες. Τα καμμένα τά πόδια μου, που χρόνια τώρα τά έχω σκαλωμένα μέσα σε κομμάτια σκαρπίνια!... Θα φορώ μιά άναταντική πυτζάμα, αντί τού στενού φράζου που φορού τώρα κάθε θράδι. Τί όφραία, τί καλή ζωή μέ περιμένει!... Και πρό-

'Αρραβωνιασμένοι...

κραιτώντας τά προσώματα, σκαπότερη μ' ένα σεντόνι, τό όποιο όσοσώ δέν έχορδε και μεγάλα πράγματα από τά γυνιά της κάλλι.

Εγώ είχα γοητευθεί πρός μεγάλη χαρά τού Ταυλάνη, ό όποιος εκείνη τή στιγμή, γεμίζοντας τρία ύπεροχα ποτήρια, που έλαμψαν από χίλιες άναταγίες μέ έλεκτό κρασί, μιά τά προσέφερε.

Μά τότε άντελήφθη άνταρμυρίασμός ότι ή «Νύχτας είχε γύρω από τό λαιμό της ένα έρπετό κίτρινο και μπλε, τό όποιο παραγμένο χωρίς άλλο από τήν έπισκεπή μου, είχε σηκώσει τό κεφάλι του κι' έφωριζε άπάνω μου φλογερά δέλιματα. Επίσης και άλλα μικρά έρπετά ήσαν τυλιγμένα γύρω από τά μπράτσια της.

Ό ποιητής άπολάμβανε εύχαριστήμένος τόν τρόπο και τήν κατάληξή μου.

—'Ε! φώναξε σε λίγο. Ούτε ό Μιχαήλ. Άγγελος δέν φανίστηκε ποτέ ένα τέτοιο συμπλέγμα. Και, γελώντας έπρόσθεσε για να μέ καθρησικήση :

—Μη φοβάστε!... Δέν είνε φειδιά!... Είνε άδρια κι' άκακα έρπετά, τά όποια άγρόρα από ένα περιθώρη. Δέν είνε καθόλου κακά... Φτάνει μόνο να τά συνηθισή κανείς.

'Επειτα από μιά ώρα βρισκόμαστε μέ τόν ποιητή και τή μιχαηλαγγελική τόν φίλη στό «Βωδι τής Μόδας», ένα παλιό ρεστοράν τού Παλαί-Ρουαγιά, τού όποιου ή όμιλέτης μέ σπάνια ποιητικών ήσαν άσπυκτες. Ό Ταυλάνης άγαπούσε πολύ αυτό τό κέντρο, γιατί, έκτός τών άλλων, είχε παλιά κρασιά και ύψηλές διακορικές.

Τό «Βωδι τής Μόδας» ήταν ένα έστιατόριο μέ παράδοσι. Ό Μυσός, ό Στένταλ, ό Μερμέ πήγαιναν εκεί και άπολάμβαναν τις λιχουδιές τής άξαιρετικής κουζίνας του, ή όποια χάρηκε στην έσοχή μας μαζί με τόσα άλλα όφραία πράγματα τού παρελθόντος.

'Αφοφ γευματίσαμε εκεί, διευνθύνθηκα κοινοβενιάζοντας σάν πελατιατικοφ φίλσοσόν ως τήν 'Εβνική Βιβλιοθήκη.

Ό Ταυλάνης ήταν ό πιο εύχάριστος όμιλητής τού κόσμου. Κάτω από τό πρόβατο παρουσιαστικό του, κρυβόταν ένας άνδρωπος παντογόνιστης και πανεπιστόμων. Ήταν σφοδός λατινιστής, έλληνιστής, έβραϊστής, αίνιγματολόγος, και είχε έγκυψει στη μελέτη τού σασκωρισμού και τής νδολογίας. Ό μόνος που θα μπορούσε να τόν συναγωνιστή στις γνώσεις του ήταν ό Πελεκάναν, ό πιο άσπονδος φίλος του.

Ό Ταυλάνης είχε επίσης έγκυψει μ' ένθουσιασμό στη μελέτη τών άποκρύφων έπιστημών και είχε διαβάσει τά δύο Ταλμοσά. Στη Βιβλιοθήκη ήξερε τά βιβλία, όσο κανείς άλλος σ' όλόκληρη τή Γαλλία. Πολλές φορές ό ίδιος ό Διευθυντής της τού ζήτησε πληροφορίες για τήν κατάταξή τους και τήν όβία τους.

Ό τρισχαριστήμένος αυτός ποιητής ήταν μέ δύο λόγια τό πιο εύχάριστο λεξικό τού κόσμου.

Στό προσέχεξ θα διηγηθώμει και άλλα ανέκδοτα τού Λαυρεντίου Ταυλάνη.

Μετά δύο μήνες.

'Εκείνος και Εκείνη παντρεύτηκαν. Άλλά κάθε τ ό σο άπορεί, έκπλησσει, άπογοητεύεται ό ένας για τόν άλλο... Γιατί δέν είχαν σκεφτεί τό σπουδαιότερο. Γιατί παντρεύτηκαν. 'Εκείνος παντρεύτηκε για να φέρη ένα τέλος κι' Εκείνη για να κάνει μιά... άρχή!... Πώς να μονοιάσων, Θεούλη μου!...

ΓΝΟΜΙΚΑ

Όλες σχεδόν ή γυναίκες συγγέχουν τήν αισθηματικότητα μέ τήν άσπυρη. — Δυσκολότερο είνε να άπαλλαγί κανείς από μιά γυναίκα, παρτί να τήν κατακτήση. — Η γυναίκες γνωρίζουν να έπαινοφύτουν τά σφάλματά τους σ' εκείνους που έχουν έναντιον των δικαία παράπονα.

Όφρ, τί σκοτούρα τά παιδιά!...